

Ключові слова: парламент, Верховна Рада України, Голова Верховної Ради України, апарат Верховної Ради України, взаємодія Голови Верховної Ради України та апарату Верховної Ради України.

Розвадовский В. И. Правовые формы взаимодействия Председателя Верховной Рады Украины в отношениях с аппаратом Верховной Рады Украины

В данной статье исследовано правовую основу и основные формы взаимодействия Председателя Верховной Рады Украины с аппаратом парламента. В ходе исследования автор определяет формы такого взаимодействия, определяет пути ее усовершенствования, проблемы и недостатки правового регулирования в этой сфере.

Ключевые слова: парламент, Верховная Рада Украины, Председатель Верховной Рады Украины, аппарат Верховной Рады Украины, взаимодействие Председателя Верховной Рады Украины и аппарата Верховной Рады Украины.

Rozvadovskiy V.I. Law forms of cooperation of Chairman of Verkhovna Rada of Ukraine in relationships with the vehicle of Verkhovna Rada of Ukraine

In this article investigational law framework and basic forms of cooperation of Chairman of Verkhovna Rada of Ukraine with the vehicle of parliament. During research an author determines the forms of such cooperation, directions of its improvement and problem and lacks of the law adjusting in this sphere.

Keywords: parliament, Verkhovna Rada of Ukraine, Chairman of Verkhovna Rada of Ukraine, vehicle of Verkhovna Rada of Ukraine, cooperation of Chairman of Verkhovna Rada of Ukraine and vehicle of Verkhovna Rada of Ukraine.

САМБОР М.А.

РІШЕННЯ ОРГАНІВ ТА ПОСАДОВИХ ОСІБ ПІД ЧАС ПРОВАДЖЕННЯ У СПРАВАХ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ ЩОДО ДОТРИМАННЯ ПРАВ, СВОБОД ТА ІНТЕРЕСІВ ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА

УДК 35.077.7

Постановка проблеми. Сьогоднішній день характеризується значними науково-дослідницькими роботами, спрямованими на пізнання та вдосконалення юридичної дійсності. Серед них значної уваги заслуговують роботи, пов'язані із дослідженням питань, що становлять предмет адміністративного права. Адже значна частина досліджень присвячена не лише побудові державного апарату, особливостей його діяльності з виконання функцій держави, спрямованих на повноцінне забезпечення цілісного функціонування суспільства, його реформування, що особливо гостро постає у сучасних політичних умовах існування незалежної України. Поряд з цим не залишаються поза увагою питання пов'язані із застосуванням спеціально уповноваженими органами влади та управління заходів державного примусу, пов'язаного з обмеженням особи у реалізації її прав, свобод та інтересів. Переважна більшість з них обумовлюється тими нагальними питаннями, що виникають у суспільстві

та безпосередньо пов'язані з економічним розвитком країни, становленням та розвитком окремих її галузей. У зв'язку з цим у літературі можна знайти ряд публікацій, присвячених вивченню адміністративної діяльності митних органів, що пов'язані з притягненням спеціально уповноваженими органами та їх посадовими особами суб'єктів до адміністративної відповідальності за порушення митних правил, особливостей застосування забезпечувальних заходів під час провадження у справах про адміністративні правопорушення такої категорії; досліджується питання адміністративної відповідальності за порушення у сфері торгівлі та підприємницької діяльності, що перш за все пов'язані із виникненням нових відносин, що потребують не лише регуляторного впливу, а й визначення діянь, що є забороненими за таких умов з метою збереження цілісності та стабільності як суспільства в цілому, так і окремих економічних інститутів і дотримання прав та інтересів суб'єктів конкретних правовідносин.

Аналіз останніх досліджень. Аналізуючи навчально-наукову літературу з даного питання аж ніяк не можна ствердно говорити, що процесуальні питання застосування заходів адміністративного впливу були належним чином висвітлені на їх сторінках. Зокрема, Голосніченко І.П. розкриваючи питання адміністративного процесу та адміністративної відповідальності залишає осторонь проблемні питання, пов'язані із процесуально-процедурною діяльністю спеціально уповноважених органів та їх посадових осіб, наділених правом здійснювати провадження у справах про адміністративні правопорушення та застосовувати до винних осіб адміністративні стягнення [1]. Гончарук С.Т. у навчально-методичному посібнику, висвітлюючи питання провадження у справах про адміністративні правопорушення зосереджує увагу на видах адміністративних стягнень, правилах та процесуальному порядку накладення адміністративних стягнень, учасниках провадження у справах про адміністративні правопорушення та розгляду та винесення постанов про накладення адміністративних стягнень [2] чомусь обходить стороною процедуру та порядок розгляду справ про адміністративні правопорушення органами та посадовими особами, наділеними такими правами державою. Не є виключенням з цього правила й наукова література ближнього зарубіжжя, зокрема автори підручника «Адміністративне право» [3], присвятивши розділи підручника питанням адміністративного процесуального права, чомусь делікатно обходять увагою процесуальні питання провадження у справах про адміністративні правопорушення, яке здійснюють спеціально уповноважені посадові особи (несудові інстанції). Наводячи процесуальні права особи, яка притягається до адміністра-

тивної відповідальності, права потерпілого, законного представника, захисника тощо, автори даного курсу практично не акцентують увагу на діях посадових осіб, які розглядають такі справи про адміністративні правопорушення. Зокрема жодного слова не говориться про те, яким чином повинен діяти посадовець коли особа звернулася з проханням про залучення адвоката, чи повинна у такому разі особа, наділена Законом розглядати такі справи приймати якісь процесуальні рішення про залучення у якості захисника того чи іншого адвоката тощо.

Питання адміністративного права, які досліджували відомі вчені-юристи Комзюк А.Т., Бородин І.Л., Колпаков В.К., Кузьменко О.В., Грибок І.О. також чомусь ставили питання процесуальної діяльності уповноважених розглядати справи про адміністративні правопорушення посадових осіб на другий план. Відтак, процедурно-процесуальна діяльність осіб, уповноважених розглядати справи про адміністративні правопорушення, у першу чергу одноособово (оскільки питання процесуальної діяльності колегіальних органів, уповноважених розглядати справи про адміністративні правопорушення більш-менш детально були прописані у типових положеннях про ці органи, а питання провадження у справах про адміністративні правопорушення у судах були стали предметом правового регулювання відповідних процесуальних кодексів) до цього часу залишається невизначеною, такою, що відкриває широкі можливості для діяльності посадових осіб, тоді як Конституція України, інші Закони, чітко встановлюють межі такої діяльності на засадах принципу «дозволено лише те, що прямо передбачено законом».

Такий стан справ можливо пояснюється тим, що дані питання не відіграють істотну роль у захисті прав, свобод та інтересів особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, або іншого учасника адміністративного провадження, тому предмет відповідних наукових розвідок залишався осторонь. Необхідно усвідомити, що сферу дослідження державного апарату, окремих його органів та посадових осіб, наділених правом обмежувати права, свободи та інтереси особистості, застосовувати заходи державного примусу, юридичної відповідальності та її виду – адміністративної не можна залишати поза увагою, оскільки практика правозастосування виявляє суттєві недоліки, прогалини правового регулювання даної сфери юридичної діяльності, які потребують першочергового врегулювання.

Попри всі причини, вважаємо, дослідження процесуальної діяльності спеціально уповноважених органів та їх посадових осіб щодо провадження у справах про адміністративні правопорушення вкрай важливим та необхідним, оскільки позитивістський підхід до прав людини,

який визначає, що права та інтереси особистості перебувають у прямій залежності від дій держави щодо реалізації та їх захисту, обумовлене створення необхідного порядку діяльності спеціально уповноважених органів влади з метою недопущення ігнорування правами, свободами та інтересами особистості у тій чи іншій державно-владній інституції, у правовідносинах, де однією із сторін виступає держава в особі уповноважених органів та їх посадових осіб.

З таких міркувань вважаємо за необхідне з'ясування практики роботи спеціально уповноважених органів та їх посадових осіб щодо здійснення їх повноважень під час провадження у справах про адміністративні правопорушення, особливостей прийняття рішень у справах про адміністративні правопорушення.

Наведене вказує на неабияку актуальність досліджень, тому метою статті обрано обґрунтування пропозицій щодо вдосконалення правових засад компетенції спеціально уповноважених посадових осіб, уповноважених розглядати справи про адміністративні правопорушення, з прийняття рішень у цих справах задля забезпечення верховенства права у відносинах, пов'язаних із провадженням у справах про адміністративні правопорушення, гарантування та захисту прав, свобод та інтересів учасників провадження та забезпечення доступності, об'єктивності та законності у прийнятті рішень посадовими особами під час провадження у справах про адміністративні правопорушення.

Викладення основного матеріалу. На сьогоднішній день чинний Кодекс України про адміністративні правопорушення [9] (далі – КУпАП) передбачає виключно єдине рішення посадових осіб, уповноважених розглядати справу про адміністративне правопорушення та здійснювати провадження у ній – це винесення постанови за справою про адміністративне правопорушення. Тож з огляду на норми чинного КУпАП слід зробити єдиний висновок про те, що посадова особа не приймає жодних інших рішень у такій справі, зокрема не приймає рішення про долучення доказів, про виклик свідків, про залучення експерта або перекладача, про перенесення розгляду справи, про місце зберігання вилучених речових доказів, з рештою найперше та найпростіше – рішення про надсилання протоколу про адміністративне правопорушення на розгляд уповноваженому органу або посадовій особі. Таким чином все це не є рішення офіційної посадової особи – представника органів виконавчої влади або місцевого самоврядування. Можливо виключно дія. Безперечно, долучення до справи певного доказу – це дія однак такій дії має передувати певне рішення про необхідність долучення у якості доказу.

Першим з чим стикаються під час провадження у справі про адміністративне правопорушення – це визначення суб'єкта уповноваженого розглядати справи про адміністративні правопорушення, відповідальність за які передбачена тією чи іншою статтею КУпАП. Тож особа, яка склала протокол про адміністративне правопорушення має визначитися з тим, на чію адресу надсилати протокол. Це одне з перших рішень, які має прийняти уповноважена посадова особа, яка наділена правом складати протокол про адміністративне правопорушення. Питання постає яким чином має бути оформлене дане рішення, яке приймається у відповідності до ст. 257 КУпАП. Правозастосовна практика органів уповноважених складати протоколи про адміністративні правопорушення йде тим шляхом, що рішення про направлення протоколу про адміністративне правопорушення не приймається, а готується службовий лист на ім'я керівника органу, уповноваженого розглядати справи за тими статтями КУпАП, за якою складено конкретний протокол про адміністративне правопорушення. До того ж такий лист підписує керівник органу, де працює посадова особа, яка склала протокол про адміністративне правопорушення, а не безпосередньо посадова особа, яка виявила таке правопорушення. Проводячи порівняльно-правовий аналіз між нормами КУпАП та Кодексу Російської Федерації про адміністративні правопорушення [5] (далі – К РФ АП), не можна не відзначити що у даному напрямку законодавство наших сусідів значно випереджає правові норми України, зокрема п. 9 ч. 1 ст.29.7 К РФ АП прямо зазначає на те, що при розгляді справи про адміністративне правопорушення виноситься ухвала про передачу справи на розгляд за підвідомчістю у відповідності до ст. 29.5 К РФ АП.

Чинний КУпАП використовує поняття «ухвала» виключно по відношенню до суду (ст. 15, 1856 КУпАП), що повною мірою відповідає процесуальному законодавству, яке регламентує процедурно-процесуальну діяльність суду в Україні. У той же час, якщо вести мову про інші органи та їх уповноважених посадових осіб, наділених правом розглядати справи про адміністративні правопорушення, останні мають право виносити виключно постанови за справами про адміністративні правопорушення, види яких прямо передбачені у ст. 284 КУпАП, а саме по справі про адміністративне правопорушення, орган (посадова особа) виносить одну з таких постанов: про накладення адміністративного стягнення; про застосування заходів впливу, передбачених статтею 241 КУпАП; про закриття справи.

КУпАП у ст. 251 вказав на ті фактичні дані, які можуть бути доказами у справі про адміністративне правопорушення. Згідно ст. 254 КУпАП

про вчинення адміністративного правопорушення за загальним правилом складається протокол, ст. 256 КУпАП розкриває зміст протоколу про адміністративне правопорушення, де мають бути зазначені свідки правопорушення (однак, навряд чи посадова особа, яка наділена правом складати протоколи про адміністративні правопорушення зазначатиме свідків, свідчення яких спростовуватимуть факт вчинення особою, відносно якої складено протокол про адміністративне правопорушення, адміністративного делікту), потерпілі, їх пояснення, інші відомості, необхідні для вирішення справи. Такими відомостями можуть бути дані, які характеризують особу, відносно якої складено протокол, спосіб її життя, що передбачено ст.ст. 34, 35, 280 КУпАП тощо. Реалії життя підтверджують той факт, що особа навряд чи буде носити з собою характеристику, інші відомості, необхідні для об'єктивного, неупередженого прийняття рішення у справі.

Тому важливим є норми, які регламентують порядок залучення відомостей у якості доказів у справі про адміністративне правопорушення. На жаль чинний КУпАП не містить таких норм, на противагу цьому ст. 26.10. К РФ АП зазначає, що орган, посадова особа, в провадженні яких перебуває справа про адміністративне правопорушення, має право винести ухвалу про витребування відомостей, необхідних для вирішення справи, що являє собою прогресивний крок уперед.

Не менш важливим питанням отримання доказів вчинення адміністративного правопорушення особою, є залучення до участі у справі експерта, чий спеціальні знання можуть відігравати вирішальну роль у підтвердженні вчинення адміністративного правопорушення особою, або спростування вини особи у вчиненні даного правопорушення. Автором неодноразово підіймалося дане питання щодо належного оформлення участі експерта (а не спеціаліста) під час провадження у справах про адміністративні правопорушення [6; 7; 8]. Ст. 273 КУпАП, яка визначає права та обов'язки експерта зазначає про те, що орган або посадова особа, які здійснюють провадження у справах про адміністративні правопорушення мають право призначати експерта, але яким чином відбувається таке призначення норми КУпАП не визначають. На противагу цьому можна навести ст. 26.4. К РФ АП, яка прямо вказує на те, що у випадках коли під час провадження у справах про адміністративні правопорушення виникає необхідність у використанні спеціальних знань у науці чи техніці, мистецтві або ремеслі суддя, орган, посадова особа, в провадженні яких перебуває справа, виносять ухвалу про призначення експертизи. Таким чином, визначається порядок залучення експерта та проведення експертизи, яка здійснюється на підставі відповідної ухва-

ли. В Україні дана проблема на сьогоднішній день залишається не врегульованою.

Враховуючи безумовне значення процесуальних питань для правильного застосування положень матеріального Закону, об'єктивного, неупередженого прийняття рішень з дотриманням вимог законності, справедливості та відповідності виду стягнення адміністративному правопорушенню, недопущення безпідставного обмеження прав, свобод та інтересів учасників провадження у справах про адміністративні правопорушення, акцентуації потребує нормативне закріплення процедури провадження у справі про адміністративне правопорушення. Щодо процесуальних норм, які мають застосовуватися органами та їх уповноваженими особами, наділеними правом здійснювати провадження у справах про адміністративні правопорушення, що застосовується у процесі встановлення факту вчинення адміністративного правопорушення та застосування адміністративного стягнення, то ж важливим є вся процедура від початку розслідування до прийняття остаточного рішення. Чинний КУпАП не містить вичерпних норм, що регламентували б порядок здійснення дій та прийняття відповідних процесуальних рішень, норми КУпАП мають фрагментарний характер, що зосереджує увагу на основному рішенні – притягнення до відповідальності, проміжні рішення, на яких базується постанова за справою про адміністративне правопорушення – упускаються. На відміну від цього К РФ АП у ст. 28.7 визначає порядок здійснення адміністративного розслідування, де зазначається про необхідність винесення ухвали про порушення справи про адміністративне правопорушення, визначаються строки проведення розслідування тощо. Також ст. 29.4 К РФ АП визначає питання, щодо яких можуть виноситися ухвали. Загалом ст. 29.9. К РФ АП прямо визначає обставини та питання щодо яких виносяться ухвали, а щодо яких виносяться постанови за справами про адміністративні правопорушення.

З урахуванням сказаного вважаємо за необхідне внесення до норм чинного КУпАП невідкладних змін, пов'язаних із визначенням порядку провадження у справах про адміністративні правопорушення. Першим у цьому ланцюгу має бути питання щодо визначення рішень, які можуть приймати органи та посадові особи, уповноважені розглядати справи про адміністративні правопорушення (за виключенням суду, процесуальна діяльність якого прописана у нормах КАС України), починаючи від рішення про порушення адміністративного провадження, адже на сьогодні КУпАП не визначає момент, з якого має відліковуватися час початку провадження. Існуючі погляди на те, що початком провадження

у справі про адміністративне правопорушення є складення протоколу про адміністративне правопорушення, на наш погляд є не вірним та не логічним, оскільки протокол про адміністративне правопорушення є нічим іншим як доказом у справі, який не має жодних переваг перед іншими доказами, зокрема такими як пояснення, висновок експерта тощо. Тому вважаємо, що рішення посадових осіб, які уповноважені розглядати справи про адміністративні правопорушення мають оформлюватися у вигляді ухвал та постанов. У зв'язку з цим, на наш погляд доречним до прийняття нового Кодексу України про адміністративні правопорушення, є доповнення глави 22 «Розгляд справ про адміністративне правопорушення», до якої внести ст. 2811 КУпАП «Рішення посадової особи у справі про адміністративне правопорушення». Такі рішення мають оформлюватися у вигляді ухвал та постанов. Аби з'ясувати які рішення як слід оформлювати необхідно розглянути існуючі, у першу чергу нормативні дефініції цих понять.

П. 14 ч. 1 ст. 32 КПК України [10] визначає постанову як рішення органу дізнання, слідчого і прокурора, а також рішення, які виніс суддя одноособово чи апеляційний суд. У відповідності до ст. 25 Європейської конвенції про видачу правопорушників від 13 грудня 1957 року [4] постанова про утримання під вартою означає будь-яке розпорядження, яке передбачає позбавлення волі і яке було проголошене кримінальним судом на додаток до вироку про ув'язнення або замість нього. Розпорядження – це усне завдання на безпечне виконання роботи, яке визначає її зміст, місце, час, заходи безпеки (якщо вони вимагаються) та перелік працівників, яким доручено її виконання. Розпорядження може видаватися також у письмовій формі, говориться у Правилах безпечної експлуатації електроустановок, затверджених наказом Державного комітету України по нагляду за охороною праці від 6 жовтня 1997 р. № 257 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 13 січня 1998 р. за № 11/2451. П. 3.2. Інструкції про порядок застосування державною санітарно-епідеміологічною службою України адміністративно-запобіжних заходів (обмеження, тимчасова заборона, заборона, припинення, зупинення), затвердженої наказом Міністерства охорони здоров'я України від 14 квітня 1995 року № 67, що зареєстрований в Міністерстві юстиції України 15 серпня 1995 р. за № 298/834 вказує на те, що постанова про застосування адміністративно-запобіжних заходів (надалі – постанова) – це письмовий організаційно-розпорядчий документ держсанепідслужби, який зобов'язує посадову особу або громадянина, котрому його надіслано, у встановлений термін виконати вимоги, викладені в ньому. П. 2.2. Порядку зупинення або припинення інвестиційної діяль-

ності при порушенні санітарного законодавства, затвердженого наказом Міністерства охорони здоров'я України від 14 квітня 1995 р. № 65 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 6 травня 1995 р. за № 132/668 зазначає, що постанова про зупинення або припинення інвестиційної діяльності (надалі – постанова) – це письмовий організаційно-розпорядчий документ державної санітарно-епідеміологічної служби України, який зобов'язує інвестора (громадянина, юридичну особу або державний орган) у встановлений термін зупинити або припинити вкладання власних, позичкових або залучених майнових та інтелектуальних цінностей в об'єкт(и) інвестування.

Висновки. Таким чином постанову у справі про адміністративне правопорушення слід розуміти як індивідуально-правозастосовний нормативно-правовий акт органу (посадової особи), наділеної правом розглядати справи про адміністративні правопорушення, який визначає права, обов'язки учасників провадження (або змінює їх) та стосується найбільш важливих питань, пов'язаних із провадженням у справі про адміністративне правопорушення та застосуванням заходів адміністративного впливу до порушника.

Українське законодавство значно бідніше на визначення поняття «ухвала», яке міститься лише у п. 13 ч. 1 ст. 32 КПК України, який зазначає, що під ухвалою слід розуміти всі рішення, крім вироку, які виніс суд першої апеляційної і касаційної інстанції в судових засіданнях в колегіальному складі. Тим самим законодавець під час визначення поняття «ухвала» пішов шляхом виключення рішень, які не можуть бути ухвалами, а решту процесуальних рішень визначив саме як «ухвала».

На наш погляд, ухвалу за справою про адміністративне правопорушення слід розуміти як рішення органу (посадової особи), наділеної правом розглядати справи про адміністративні правопорушення, що являє собою організаційно-розпорядчий документ, який стосується визначення порядку провадження у справі.

Підводячи підсумок, аналіз рішень органів та посадових осіб за справами про адміністративні правопорушення засвідчив існуючі прогалини національної правової системи. Поряд з тим запропоновані теоретичні підходи до розробки змін до чинного законодавства України про адміністративні правопорушення, що пов'язані із прийняттям рішень у справах про адміністративні правопорушення, визначенням їх видів, не знімає з повістки денної необхідності проведення концептуальної реформи законодавства про адміністративні правопорушення. Так, потребує змін питання, пов'язані із запровадженням у КУпАП норм, що регламентували б загальні вимоги до протоколів, ухвал та постанов у справах про

адміністративні правопорушення, новітнього погляду потребує питання проведення огляду речей, особистого огляду, огляду місця події за справами про адміністративні правопорушення, потребує перегляду ряд статей особливої частини КУпАП, що встановлюють відповідальність за адміністративні правопорушення. На жаль висвітлити всі питання у межах однієї статті не можливо, однак означені проблеми мають стати підвалиною для подальших розробок у даному напрямку. Зважаючи на той факт, що останнім часом набирають обертів тенденції законопроектних робіт щодо приведення законодавства України до здобутків західноєвропейського права, маємо надію, що зміни до КУпАП забезпечать не лише прозорість, законність, об'єктивність та справедливість під час провадження у справах про адміністративні правопорушення, а й створять ефективний механізм захисту прав, свобод та інтересів людини і громадянина, які братимуть участь у такому провадженні.

1. Голосніченко І.П. Адміністративне право України (основні категорії і поняття). Загальна та особлива частини: посіб. для студ. вищ. навч. закл., які навч. за спец. «Правознавство»/ І.П. Голосніченко. – Ірпінь, 1998. – 52 с.

2. Гончарук С.Т. Адміністративні стягнення (у запитаннях і відповідях)/ С.Т. Гончарук. – Київ, 1999. – 48 с.

3. Бахрах Д. Н., Россинский Б. В., Стариков Ю. Н. Административное право: Учебник для вузов. — 3-е изд., пересмотр, и доп. — М.: Норма, 2007. — 816 с

4. Європейської конвенції про видачу правопорушників від 13 грудня 1957 року // Офіційний вісник України. – 1998. – № 13. – с. 32

5. Кодекс Российской Федерации об административных правонарушениях. Федеральный Закон № 196-ФЗ от 30 декабря 2001 года. // Российская газета. – №169. – 02 августа 2010 года.

6. Самбор М. Особливості провадження та притягнення до адміністративної відповідальності у справах про адміністративні правопорушення (статті 176, 178 КУпАП) / М.Самбор // Право України. – Київ, 2008. – № 5. – с. 122-128.

7. Самбор М. Докази у справі про адміністративне правопорушення за розпивання спиртних напоїв у громадських місцях і появу в громадських місцях у п'яному вигляді (актуальні проблеми) / М. Самбор // Право України. – Київ, 2010. – № 1. – с. 180-188.

8. Самбор М.А. Актуальні проблеми забезпечення прав, свобод та інтересів громадян під час збору доказів та провадження у справах про адміністративні правопорушення за ст. 176 КУпАП («виготовлення, зберігання самогону та апаратів для його виготовлення»)/ М.А. Самбор // Актуальні проблеми чинного адміністративного законодавства: шляхи подолання та перспективи вдосконалення. Матеріали міжнар. наук.-практ. конф. 30-31 трав. 2008 р., м.Івано-Франківськ. – Івано-Франківськ: ПЮІ ЛьвДУВС, 2008. – с. 24-34.

9. Кодекс України про адміністративні правопорушення за станом на 2 грудня 2010 року [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. – Режим доступу: <http://rada.gov.ua/>

10. Кримінальний кодекс України; Кримінально-процесуальний кодекс України станом на 20 травня 2008 р. / М-во юстиції України. – Офіц. вид. – К.: Вид. Дім „Ін Юре”, 2008. – 560 с.

Самбор М.А. Рішення органів та посадових осіб під час провадження у справах про адміністративні правопорушення щодо дотримання прав, свобод та інтересів людини і громадянина.

У статті розглядається питання прийняття рішень посадовими особами під час провадження у справах про адміністративні правопорушення з огляду на дотримання законності, прав, свобод та інтересів людини і громадянина. Здійснюється порівняльно-правовий аналіз норм адміністративного законодавства України та Російської Федерації щодо прийняття рішень органами та посадовими особами під час провадження у справах про адміністративні правопорушення. На підставі порівняльно-правових досліджень та аналізу правозастосовної практики пропонуються визначення понять «постанова» та «ухвала» у справах про адміністративні правопорушення, а також внесення ряду змін до норм чинного КУпАП.

Ключові слова: провадження у справі про адміністративне правопорушення, постанова, ухвала, права, свободи, інтереси людини і громадянина.

Самбор Н.А. Решения органов и должностных лиц во время производства по делам об административных правонарушениях в отношении соблюдения прав, свобод и интересов человека и гражданина.

В статье рассматриваются вопросы принятия решений должностными лицами во время производства по делам об административных правонарушениях с точки зрения соблюдения законности, прав, свобод и интересов человека и гражданина. Осуществляется сравнительно-правовой анализ норм административного законодательства Украины и Российской Федерации относительно принятия решений органами и должностными лицами во время производства по делам об административных правонарушениях. На основе сравнительно-правовых исследований и анализа правоприменительной практики предлагаются определения понятий «постановление» и «определение» в делах об административных правонарушениях, а также внесение ряда изменений в нормы действующего КУоАП.

Ключевые слова: производство по делу об административном правонарушении, постановление, определение, права, свободы, интересы человека и гражданина.

Sambor M.A. Decision of organs and public servants during realization in matters about administrative offences in relation to the observance of rights, freedoms and interests of man and citizen.

In the article the question of making decision is examined by public servants during realization in matters about administrative offences, taking into account the observance of legality, rights, freedoms and interests of man and citizen. The comparatively-legal analysis of norms of administrative legislation of Ukraine and Russian Federation comes true in relation to making decision by organs and public servants during realization in matters about administrative offences. On the basis of comparatively-legal researches and analysis of law realization practice determination of concepts «decision» and «decision» are offered in matters about administrative offences, and also bringing of row of changes to the norms operating Code of Ukraine about administrative offences.

Keywords: realization is in business about an administrative crime, decision, decision, rights, freedoms, interests of man and citizen.